

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody: Odvolací soud zcela správně uvádí, že bylo (podle § 78 č. 2, 226, a 178 c. ř. s.) povinností dovolatelovou, aby vypočítal a řádně označil práce, za něž odměnu žádá, jinak že nelze podle § 1152 obč. z. odměnu stanovit. Dovolatel, vytýkáje vadnost řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s. uvádí, že když tak neučinil, mohla se prý věc vysvětliti dotázkami při výslechu stran. Podle § 266 a násl. c. ř. s. není však účelem provádění důkazů, aby se při něm teprve vyhledával skutkový základ sporu, a to ani tehdy, jde-li o »delikátní a diskretní« případ, nač dovolatel v dovolání poukazuje. Není tedy řízení vadno podle § 503 č. 2 c. ř. s. proto, že důkaz tento nebyl proveden.

Dovolatel uplatňuje sice ještě dovolací důvod č. 4 téhož paragrafu, ale neprovádí jej vůbec po zákonu.

Není tedy dovolání v žádném směru opodstatněno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. ledna 1927 Rv II 377/26.

Karel Jelínek.

Žalobu podle § 35 ex. ř. opřítí nelze o vzájemnou pohledávku, jež není likvidní (§§ 1438 a 1439 obč. zák.)

Žalobu o nepřipustnost exekuce podanou podle § 35 ex. ř. zamítly všechny tři stolice, nejvyšší z těchto důvodů:

Jde o to, zda podmínkou započtení pohledávek jest jejich likvidnost, co jest touto rozuměti a zda lze žalobu podle § 35 ex. ř. opřítí o vzájemnou pohledávku, jež není likvidní.

Ustanovení §§ 1438 a 1439 obč. zák. žádají, aby vzájemná pohledávka k započtení namítaná byla dospělá, stejnorodá a správná (richtig). Význam slova »správný« byl by v literatuře sporný, ale ovládl — jak uznává i Krasnopolski (str. 310) a Neumann (II. str. 1218) — názor, že značí tolik jako likvidní (richtig gestellt) a že jest jím rozuměti nikoli, že pohledávka pozůstává po právu (§ 1397 obč. zák.), nýbrž že nepotřebuje obšírnějšího prokazování než pohledávka žalobcova (Krainz-Ehrenzweig Privatrecht II. str. 310), tedy že není sporná neb pochybná. Tento názor si také osvojila judikatura, vyvinuvší se před platností nového civilního řádu. Podle něho nebylo také lze rozhodnouti ve sporu o vzájemné pohledávce illikvidní, namítané k započtení, neboť ustanovení § 1438 obč. zák. zakazovalo započtení při nedostatku likvidity vzájemné pohledávky (Klein

Vorlesungen str. 211). Obrat nastal novým civilním řádem (§ 391). Ovšem nebyl ani tu odstraněn požadavek materiálního práva podle §§ 1438 a 1439 obč. zák., že nelikvidní pohledávku nelze započísti, toliko v případě, že byla namítána proti zažalované pohledávce vzájemná pohledávka, byl soudci uložen postup v § 391 c. ř. s. vytčený, jehož bylo mu šetřiti bez ohledu, jak se to má prozatím s otázkou započtení (Klein str. 212).

Ve shodě s tímto názorem tvůrce civilního řádu jest i rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. listopadu 1922 Rv II 93/22, jehož se dovolává strana žalující, jimž bylo vysloveno, že účelem § 391 odst. 3 c. ř. s. jest právě, aby jednáním o takovéto nelikvidní pohledávce a rozhodnutím o ní byla odstraněna její likvidita.

Avšak rozhodnutím tímto neocitl se nejvyšší soud nikterak v rozporu s rozhodnutím č. 3539 sb. n. s., o něž opřel napadený rozsudek svůj výrok. Rozhodnutí posléz uvedené řeší otázku jinou, totiž tu, zdali ustanovení § 391 odst. 3 c. ř. s. platí i pro případ, když byla ve sporu o zrušení exekuce podle § 35 ex. ř., o jaký i tuto jde, namítána vzájemná pohledávka, která není likvidní a dospělá. Nejvyšší soud v něm vyslovil názor, že se nehodí k započtení proti pohledávce exekučně vymáhané vzájemná sice, ale nelikvidní pohledávka. Že o takovou vzájemnou pohledávku jde na straně žalující, vyplývá — jak odvolací soud správně uvedl — z toho, že žalovaná strana ji neuznala, čímž se stala spornou a potřebovala by obsírnějšího prokazování, než pohledávka žalované strany, která jest již vykonatelná.

Na názoru v rozhodnutí čís. 3539 sb. vysloveném trvá nejvyšší soud důsledně a neuchýlil se od něho ani v dalších svých rozhodnutích, řešících tutéž otázku. Stačí proto odkázati odvolatele s jeho námitkami, pod titulem nesprávného právního posouzení věci vznesenými, na důvody v něm uvedené, které jsou i pro tento případ přiléhavé a jejich správnost nebyla ani vyvrácena ani otřesena vývody dovolacího spisu.

Posoudil proto odvolací soud případ správně s hlediska právního (§ 503 č. 4 c. ř. s.).

Dovolacího důvodu podle č. 2 § 503 c. ř. s. tu také není. Jeho oprávněnost byla podmíněna a bylo by o ní lze jen tehdy mluvit, kdyby se byl právní názor odvolacího soudu ukázal nesprávným. Tomu však tak není. Podotknouti jest jen ještě, že se neshoduje se zásadami o průkazném břemenu tvrzení žalující strany, že bylo povinností žalované strany, aby pohle-

dávku k započtení namítanou sama učinila likvidní. Povinnost ta stihla naopak žalobkyni, když tato tvrdila existenci protipohledávky.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 14. prosince 1926 č. j. R v I 1510/26. Dr. Grešl.

Ohrožování míru v republice a její vojenské bezpečnosti není náležitostí skutkové podstaty zločinu podle § 13 č. 1. zákona na ochranu republiky. Podle tohoto ustanovení je trestné opatření, přechovávání neb přenechávání součástí těchto zbraní jen tehdy, lze-li z jednotlivých součástí bez zvláštního průtahu sestavití hotovou zbraň ve stavu užitelném, i když pachatel sám nemá v držení všech jednotlivých součástí k užití zbraně potřebných, je-li však možno, aby si ostatní součástky rozložené zbraně opatřil bez zvláštního průtahu. — Skutková podstata přečinu podle § 3 zákona o třaskavinách nevyžaduje po stránce subjektivní, aby si byl pachatel toho vědom, že uschovává třaskaviny způsobem ohrožujícím majetek, zdraví a lidský život, stačí, že si pachatel toho sice nebyl vědom, avšak pouze zanedbáním náležité opatrnosti a obezřetnosti. — Podle posledního odstavce § 1 zákona o třaskavinách z 27. května 1885 č. 134 ř. z. nevztahuje se ustanovení prvního odstavce tohoto paragrafu a tudíž ani ustanovení § 2 a § 3 téhož zákona na třaskaviny státního monopolu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po veřejném líčení o zmatečných stížnostech státního zastupitelství a obžalovaného F. W. do rozsudku krajského soudu v Z., jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn obžaloby pro zločin podle § 13 čís. 1 zákona na ochranu republiky, uznán však vinným přečinem podle § 3 zákona o třaskavinách, vyhověl zmatečné stížnosti státního zastupitelství, naříkaný rozsudek zrušil a věc vrátil soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl, zavrhl zmatečnou stížnost obžalovaného, zároveň však podle § 290 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 3 zákona o třaskavinách a věc vrátil soudu první stolice, aby ji také v tomto směru znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

I. Zmatečná stížnost státního zastupitelství bere v odpor rozsudek pokud jím byl obžalovaný sprostěn obžaloby pro zločin podle § 13 č. 1 zákona na ochranu republiky důvodem zmatečnosti č. 9a) § 281 tr. ř.